

deles nødvendigt. Det Vndringsforslag, som jeg skal opholde mig lidt ved, er Vndringsforslaget under Nr. 6 til § 13, thi det er ganske vist der, hvor den væsentligste Uenighed er tilfede, og der, hvor der er et Spørgsmaal, som har nogen Betydning. Den ærede Ordfører udtalte, at man nu var gaaet saa vidt, som man overhovedet kunde, naar man var bleven staaende ved dette Vndringsforslag; jeg tillader mig at have en anden Mening om dette Punkt, jeg tror, at man hellere bør blive staaende ved den Bestemmelse, som findes i den nuværende § 13, og som forekommer mig at være ganske anderledes ven og klar. Der er Tale om Udvissning i to Tilfælde, nemlig „naar Vedkommendes Forhold dertil maatte give Anledning“ eller „hans Tilstedeværelse her maatte anses at være til Stade for den danske Stat“. I det Vndringsforslag, der er stillet, ville de Herrer se, at det sidste Tilfælde er strøget. Der vil efter Vndringsforslaget kun kunne være Tale om, at Vedkommende kan udvisses, forsaavidt han ikke har havt stadigt Ophold her i Landet i to Aar; han betragtes da som Undersaat, og kan ikke udvisses, naar han har havt stadigt Ophold her i Landet i to Aar. Det andet Tilfælde, som kan indse, findes ikke her, nemlig Spørgsmaalet om, at Staten skal hævde sin Ret til at udvise de Personer, hvis Tilstedeværelse i Landet maa anses at være til Stade for den danske Stat. Det mener jeg er urigtigt. Nu siger den ærede Ordfører, at det er de Stater, hvor de mest moderne Principer gjøres gjældende, som ikke fastholde en saadan Ret; jeg tillader mig at tro, at det Almindelige er, at Staterne ønske at være paa deres Omraade, ligesom en privat Mand paa sit, Hætte i deres eget Hus. Nu siger det ærede Medlem, at for det aandelige og politiske Liv vil det være bedst at gaa over til at give Afkald paa Statens Ret — hidtil har der jo været Afgang til administrativt at benytte den. Jeg veed ikke hvorfor. Hvis Kalen var om, at man vilde Nogen tillivs paa det aandelige Omraade, hvis der var Tale f. Ex. om det religiøse Gæbet og om at ville udvise Folk, saaledes som andre Stater gjøre det, naar de udvise Folk, som for den Sags Skyld ikke ere dem til Behag, kunde jeg forstaa dette Raisonnement, men det synes mig ikke, at dette kan overføres til det politiske Omraade. Der er jo ikke Tale om at udvise Nogen her af Landet paa Grund af den politiske Stilling, han indtager her hjemme, snarere maatte det vel være paa Grund af den politiske Stilling, han indtager til andre Stater, og det forekommer mig da, at, naar der ofte gjøres Brug af denne Ret overfor danske Undersaatter af andre Stater, er der Grund for den danske Stat til at holde fast paa denne Ret. Det glæder mig, at der fra anden Side er begjæret delt Afstemning over denne Paragraf, fordi man derved kommer til mere klart at stemme over dette Punkt. Det første Punkt i

Paragrafen, som siger, at den Paagjældende „kan efter Justitsministerens Befaling udsendes eller udvisses, naar hans Forhold dertil maatte give Anledning“, forekommer mig ogsaa at være den rette Bestemmelse. Jeg skal imidlertid erkjende, at det naturligt for denne Bestemmelses Vedkommende ikke er af saa stor Betydning, om man vedtager det, der staar i Vndringsforslaget, eller fastholder det, der staar her. Skjøndt jeg holder paa Lovforslaget som det Bedste, skal jeg dog indrømme, at der kunde være Hensyn at tage til den, der har opholdt sig her i to Aar og maa siges at være bleven fast Undersaat her i Landet. Jeg skal endnu blot tillade mig at yttre, at, naar der staar i Betænkningen: „Den større Frihed og Rettsbeskyttelse, der, naar Lovforslagets oprindelige Bestemmelser gjennidsættes, bliver Fremmede tildel, vil formentlig ogsaa, paa Grund af det mellem Staterne dog til en vis Grad herafstændig-hedsprincip, være til mere Nytte for os selv end den i Paragrafen hjemlede ubegrænsede administrative Udvissningsret“, — og man derfor stiller Vndringsforslaget, forstaaer jeg ikke ganske det Hensigtsmæssige dert. Jeg kunde forstaa det Hensigtsmæssige, hvis det var en større Stat, der havde at give Lønen an, men naar man er en lille Stat, forstaaer jeg ikke, at man vil henholde sig til Gjenfærdighedsprincippet mellem Staterne og give Afkald paa en Ret, som dog har nogen Betydning. Det vil man ganske vist ikke faae Tak for, men kun opnaa, at Andre kunne benytte den mod os, medens vi ikke blive istand til at benytte den. Der er et enkelt Vndringsforslag under Nr. 5, som er tiltraadt af hele Udvalget med Undtagelse af et enkelt Medlem. Jeg vil gjøre opmærksom paa, at min Grund til at tiltræde dette Forslag, som vistnok de fleste Medlemmers af Udvalget, har været den — Bestemmelsen gjælder om Anmeldelse af Lyenders Tilgang og Afgang til Sognefogeden —, at vi ikke mente, at den vedkom denne Lov. Principielt har jeg ikke været mod Bestemmelsen, jeg tror ogsaa, at der i Betænkningen er henført til, at man kunde tænke sig det gjennemført, men ønskede det udfat, til Lyendeforholdene i det Hele komme under nærmere Ordning ved Lovgivningsbestemmelser. Der er stillet nogle Underendringsforslag af et Par Medlemmer her i Salen. Min Stilling til disse Forslag afviger noget fra det, som den ærede Ordfører angav som sin Stilling, idet jeg nemlig er istand til at tiltræde et af de Forslag, som den ærede Ordfører ikke kunde tiltræde. Saavidt jeg husker, erklærede den ærede Ordfører, at han ikke vilde tiltræde Forslagene under Nr. 4 og 5. Jeg skal tillade mig at bemærke, at jeg er enig i ikke at tiltræde Nr. 4, men er istand til at tiltræde Nr. 5. Det kan gjæne være, at En eller Anden kan se noget Nærgaaende i denne Bestemmelse, men jeg tror, at den er overordentlig praktisk rigtig; jeg tror, at den slutter sig til det Bestaaende, og at